

POSTANOWIENIE

10 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 10 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. R.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 26 kwietnia 2023 r., I ACa 733/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 kwietnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację pozwanego od orzeczenia Sądu Okręgowego w Szczecinie i orzekł o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył pozwany Bank wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Powód nie złożył skutecznie odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżący skutecznie wykazał, że w sprawie doszło do nieważności postępowania.

Wbrew stanowisku skarżącego nie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. w przypadku, gdy ustawa (choćby tylko temporalna) wprost wskazuje skład sądu, i sprawa została rozpoznana w takim właśnie składzie, czyli zgodnie z kryteriami ustawowymi. Rozpoznanie sprawy w składzie jednoosobowym miało podstawę prawną w obowiązującej wówczas ustawie COVID – 19. Pogląd ten został już wyrażony w kilku wcześniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w których stwierdzono, że rozpoznanie sprawy przez sąd w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15zzs1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, nie może być uznane za skutkujące nieważnością postępowania w rozumieniu powołanego wyżej przepisu (zob. np.: postanowienie SN z: 15 marca 2023 r., I CSK 4340/22; 24 stycznia 2024 r., III CZ 339/23). Tak więc jeśli sprawa została rozpoznana zgodnie z wymogami, przewidzianymi przez obowiązujące przepisy prawa, nie może być mowy o pozbawieniu stron procesu możliwości obrony ich praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., ani o naruszeniu pryncypiów, takich jak konstytucyjne zasady uczciwego i rzetelnego procesu cywilnego. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że przepisy ustawy COVID - 19 posiadały charakter epizodyczny.

Sąd Najwyższy stoi na stanowisku że uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r. III PZP 6/22 nie może mieć zastosowania w sprawie niniejszej, gdyż została wydana bez uwzględnienia literalnej treści art. 379 pkt 4 k.p.c. Skład sądu odwoławczego orzekającego w niniejszej sprawie nie był sprzeczny z przepisami prawa, bo ustawa COVID-19 przewidziała skład jednoosobowy jako właściwy do orzekania w tego typu sprawach. Przesłanki nieważności postępowania zostały przez ustawodawcę wyliczone enumeratywnie w art. 379 k.p.c. i nie można ich interpretować rozszerzająco.

Brak też jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że ustawa epizodyczna nie jest ustawą albo że na jej podstawie nie można było przeprowadzić niejawnego postępowania. Przepisem prawa jest też przepis ustawy epizodycznej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ms]